

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ YVES DARTOIS

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ

(Σενάριο βγαλμένο από τὸ ὁμώνυμο φιλμ, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ἡ μικροῦ-
λα Σίρλεϋ Τέμπλ στὸ ρόλο τῆς Βιργινίας, ὁ Τζὼν Μπόλς στὸ ρόλο τοῦ λοχα-
γοῦ Κάρυ καὶ ὁ Φράνκ Μάκ Γκλὺν στὸ ρόλο τοῦ προέδρου Λίνκολν.)

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωτὶ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1864, ὁ πρόεδρος Λίνκολν ἦταν γεμάτος φροντίδες. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἶχε ξαναβγῆ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν οἰεῦθνε τὸν πόλεμο — τὸν ἐμφύλιον πόλεμο ἐναντίον τῶν Νοτίων Πολιτειῶν τῆς χώρας του πού δὲν ἤθελαν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν μαύρων — μὲ μιὰ καινούργια ορμὴ.

Ὁ παλιὸς αὐτὸς ξυλοκόπος ἀντιμετώπιζε ὅλες τῆς ἀνάγκες τοῦ πολέμου. Μέσ' στὸ γραφεῖο του, μὲ τὴν κάπως βαρεῖα ἐπίπλωσι, ἐκτελοῦσε διαδοχικὰ καθήκοντα στρατηγού, πρωθυπουργοῦ, οἰκονομολογοῦ, τροφοδότου τοῦ στρατοῦ. Μὰ τὰ βγαζε πέρα σὲ ὅλα. Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού ἦταν μετριοπαθὴς ἐκ φύσεως, εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ συνθηκολογήσουν οἱ Νοτιοὶ ἦταν νὰ τοὺς ὑποτάξῃ διὰ τῆς βίας.

Οἱ ἐπαναστάται, μάλιστα, εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ ὑποκύπτουν, παρ' ὅλη τὴ στρατηγικὴ ἰκανότητά του ἀρχιστρατήγου τοῦ Λή. Στὴν ἀρχὴ βέβαια, ἐπειδὴ ἦσαν ὀπλισμένοι καλύτερα καὶ περισσότερο συνηθισμένοι στὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, εἶχαν σημειώσῃ μερικὲς ἐπιτυχίες καὶ εἶχαν γινεῖ ἀγέρωχοι. Τώρα ἡ τύχη εὐνοοῦσε τοὺς Βορείους. Καὶ ὁ ἀγὼν ἦταν σκληρὸς...

Στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ προέδρου μπαινόβγαῖναν διαρκῶς ἀξιωματικοὶ ὅλων τῶν ὄπλων, φέρνοντας εἰδήσεις, ζητῶντας διαταγὰς καὶ ἐνισχύσεις. Τὰ ρούχα τοὺς ἦσαν κατασκονισμένα καὶ στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζόταν ἡ κόυρασι. Εἶχαν ὅλοι γενειάδες μακρὺς, γιατί τέτοια ἦταν ἡ μόδα κι' αὐτὸ τοὺς ἐπέβαλλε ἡ πολεμικὴ ζωὴ.

Ἐβλεπε ἐπίσης κανεὶς ἐκεῖ καὶ πολῖτες, θιομήχανους, ἐμπόρους καὶ πολιτικούς. Ἐκεῖνὴ τὴ μακρυνὴ ἐποχὴ, τὸ πρωτόκολλο ἦταν λιγώτερο αὐστηρὸ ἀπὸ σήμερα γύρω ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν κρατῶν. Μὰ ὁ ὄγκος τῆς ἐργασίας πού ἐβάραινε τὸν πρόεδρο Λίνκολν τοῦ ἄφηνε πολὺ λίγο καιρὸ. Γι' αὐτὸ ὁ γραμματεὺς του ἔπρεπε νὰ τὸν ἀπαλλάσῃ ἀπὸ πολλούς, ἐνοχλητικούς, ἐπισκέπτες. Κι' αὐτοὶ ἀκόμα πού εἶχαν ἐπείγουσα ἀνάγκη ἔπρεπε νὰ περιμένουν πολὺ πρὶν γίνουν δεκτοί, μὰ καὶ τότε ἡ ἀκρόασί του δὲν θατοῦσε πάρα λίγα δευτερόλεπτα μόνο.

Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ, ὁ Λίνκολν εἶχε παραδοθῆ σὲ σκέψεις, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ δέχεται. Δὲν ὄνειροπολοῦσε ὅμως, γιατί ποτὲ, μοῦ φαίνεται, στὴν ζωὴ του, ὁ πρόεδρος Λίνκολν δὲν ἔκανε ὄνειροπολήματα. Εἶχε πολὺ λίγη φαντασία. Ἄν καὶ τὰ φωτεινά μάτια του καθρέφτιζαν μιὰ ψυχὴ παιδιὰστικὴ κατὰ βάθος.

Τώρα ὑπέφερε γιὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου καὶ γιὰ τὸ μῖσος πού γωρίζε τοὺς κατοίκους τῆς χώρας του, οἱ ὁποῖοι ὡστόσο ἦσαν ἀδελφοί. Καὶ σκεφτόταν ὅτι ὁ ἀπελευθερωτὴς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Βάσινγκτον, θ' ἀνατρίχιαζε ἂν ἔβλεπε αὐτὸ τὸ θέαμα.

Ὁ Λίνκολν δὲν ἀνατρίχιασε τώρα, μὰ ἔβγαλε ἕνα στεναγμό. Ἡ θλιθερὴ σκέψις του, ἀντὶ νὰ τὸν λυγίσουν, τὸν ἔκαμαν ἀκόμα πιὸ δυνατὸ καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀμειλίκτη τὸν πόλεμο ἐναντίον αὐτῶν πού χωρίζαν τῆς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

Ἐπειτὰ δέχτηκε τὸν πρῶτο του ἐπισκέπτη. Ἦταν ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ πού τοῦ εἶχε ὅλη του τὴν ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸς εἶχε ναυπηγήσει κ' εἶχε ἐξοπλίσει τὸν «Μονιτόρ», τὸ καλύτερο πλοῖο τῶν Βορείων κι' ὁ Λίνκολν ἤθελε νὰ τοῦ παραγγεῖλῃ τώρα ἕν' ἄλλο καράβι τοῦ ἰδίου εἶδους.

Δέχτηκε κατόπιν ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ πού τοῦ ἦταν ἀγνωστος κι' ὁ ὁποῖος, χαιρετῶντας στρατιωτικὰ, τοῦ παρέδωσε μιὰ ἀναφορὰ τοῦ στρατηγοῦ Γκράντ. Ἦταν πολὺ οὐντομη, μὰ ἀρκετὰ περιεκτικὴ, τόσο μάλιστα, ὥστε ὁ Λίνκολν, μόλις τὴ διάβασε, χλώμιασε.

— Πῶς; φώναξε. Ὁ Μόρισσον θὰ τουφεκισθῆ!

Ὁ συνταγματάρχης Μόρισσον ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀ-

ξιωματικούς πού ὁ Λίνκολν ἐκτιμοῦσε περισσότερο, στὸ στρατό του, πού ὡστόσο εἶχε πολλοὺς καλοὺς ἀξιωματικούς. Ἦταν γενναῖος, χωρὶς νᾶνε τρελλὸς κι' ενεργητικὸς χωρὶς νᾶνε σκληρὸς.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὸν Πρόεδρο, κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Δὲν εἶνε δυνατόν! ξανάπε ὁ Λίνκολν. Αὐτὴ ἡ ἀναφορὰ τοῦ Γκράντ μὲ πληροφορεῖ ὅτι ὁ Μόρισσον θὰ δικασθῆ κι' ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ἐκτελεσθῆ τὴν Πέμπτη τὰ χαράματα, γιατί προσπάθησε νὰ διευκολυνῆ τὴν ἀπὸδρασι ἑνὸς κατασκόπου τῶν Νοτίων, τοῦ Κάρυ, ὁ ὁποῖος θὰ τουφεκισθῆ κι' αὐτὸς μαζύ του. Εἶν' ἀλήθεια αὐτό;

— Ἀλήθεια! ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς.

— Ὁ Μόρισσον προδότης! ἔκανε ὁ Λίνκολν σαστισμένος. Δόστε μου μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν προδοσία του, γιατί ἄλλοιῶς δὲν πιστεῶω κανένα...

— Εὐχαρίστως, κύριε Πρόεδρε. Ὁ λοχαγὸς Κάρυ εἶχε εἰσχωρήσει ἀρκετὲς φορὲς στὴν περιοχὴ πού κατέχουν τὰ στρατεύματά μας. Γιατὶ ἔχει ἐκεῖ ἡ μάλλον εἶχε τὴν ἀγροικία του, μιὰ ὠραία καὶ παλιὰ μεγάλη κατοικία μὲ ὑποστατικά γιὰ τοὺς μαύρους. Τὸ εἶχαμε μάθει αὐτὸ καὶ τὸν ἀναζητούσαμε παντοῦ. Ὁ συνταγματάρχης Μόρισσον ὁ ἴδιος εἶχε πάει μιὰ μέρα στὴν ἀγροικία αὐτὴ γιὰ νὰ θρῆ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸ λοχαγό. Μὰ δὲν τὸν θρῆκε, ἂν κι' ἐξέτασε ἐπιτήδεια τὴν κόρη του, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, πού δὲν τοῦ εἶπε ὡστόσο τίποτε. Μιὰ ἄλλη μέρα πάλι, ἕνας λοχίας ἐρεύνησε ὅλο τὸ σπίτι, ἀπ' τὴ στέγη ὡς τὰ ὑπόγεια, χωρὶς ἀποτέλεσμα κι' αὐτός.

»Μὰ τὸ σπίτι δὲν ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς μάχης. Μιὰ ὄβριδα ἔπεσε στὴ στέγη του πρὸ δέκα ἡμερῶν καὶ προκάλεσε πυρκαϊὰ πού τὸ ἔκαψε. Ἡ κυρία Κάρυ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ τότε στὸ ὑποστατικὸ τῶν μαύρων δούλων τῆς. Καθὼς ἦταν λεπτῆς ὑγείας, ἡ ταραχὴ τῆς τὴν ἐβριξε στὸ κρεβάτι τῆς ἐτοιμοθάνατη.

»Ἐμεῖς οἱ Βόρειοι παλεύουμε ἐναντίον τῆς δουλείας. Μὰ δὲν μπορούμε ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι οἱ μαῦροι δούλοι δουλοῦν πρὸς τοὺς κυρίους τοὺς μιὰ καταπληκτικὴ ἀγάπη γι' ἀφοσίωσι. Ἡ κ. Κάρυ εἶχε ἕνα γέρο σκλάβο, τὸ μπάμπι Μπίλλυ. Αὐτὸς λοιπὸν, μόλις ἡ κυρία του ἀρρώστησε, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς γραμμῆς μας. Πῶς τὸ κατάρθωσε, δὲν ξέρω. Πῶς θρῆκε τὸν κύριό του, λοχαγὸ Κάρυ, οὔτε αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω... Αὐτὸ πού ξέρω εἶνε ὅτι τὰ κατάφερε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ δεχτῆ ἐκεῖ τὸν τελευταῖο στεναγμὸ τῆς συζύγου του, πού πέθανε μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

»Τὴν ἐπομένῃ, ὁ λοχαγὸς Κάρυ

Πέθανε μέσα στὴν ἀγκαλιά του

έφυγε μαζί με την κυρία του. Μά σε λίγο συνελήφθη μέσα σ' ένα δάσος από το απόσπασμα του συνταγματάρχου Μόρισσον.

«Ο Κάρυ διηγήθηκε τότε στον Μόρισσον την θλιβερή του ιστορία, του μίλησε για το θάνατο της γυναίκας του κι' αυτός συγκινημένος, τον διευκόλυνε να δραπετεύσει, γιατί να μπορέσει να πάη ν' ασφαλίση κάπου το παιδί του...»

Στο σημείο αυτό, ο νεαρός αξιωματικός στάθηκε.

— Έξακολουθήστε, είπε ψυχρά ο πρόεδρος Λίνκολν.

— Μά, συνέχισε ο αξιωματικός, τη στιγμή που ο Κάρυ επιχειρούσε να διασχίση τις γραμμές μας με την κόρη του, ένας λοχίας αναγνώρισε δυστυχώς τη μικρούλα που ο πατέρας της την είχε θάψει μαύρη...

— Είπες: δυστυχώς! διέκοψε ο Λίνκολν αυστηρά. Πρόσεχε τὰ λόγια σου, ύπολοχαγέ.

— Συγχωρήστε με, κύριε πρόεδρε... Η μικρούλα λοιπόν αναγνωρίστηκε κι' ο λοχαγός Κάρυ συνελήφθη καθώς και ο συνταγματάρχης Μόρισσον, που διευκόλυνε τη φυγή του. Τη συνέχεια την ξέρετε, κύριε Πρόεδρε.

Ο Λίνκολν θυβίστηκε για μερικές στιγμές σε σκέψεις.

Έπειτα είπε:

— Ο Γκράντ έκανε καλά. Κι' ασφαλώς δεν θα επέμβω εγώ για τον Μόρισσον. Δεν μπορώ να συγχωρήσω τέτοιες αδυναμίες.

Ο Λίνκολν θα έλεγε περισσότερα, αν ένας αλλόκοτος θόρυβος δεν άκουγόταν εκείνη τη στιγμή από τον αντίπαλο.

Ακουγόντουσαν δυνατές φωνές, μέσα στις οποίες ξεχώριζε η δροσερή φωνή ενός παιδιού που έλεγε:

— Θέλω να δω τον κύριο Πρόεδρο!... Θέλω να δω τον κύριο Πρόεδρο!...

Ο γραμματέας του Λίνκολν, για να επιβληθῆ, ύψωσε κι' αυτός τη φωνή του.

Νευριασμένος στο τέλος ο Λίνκολν άνοιξε την πόρτα.

Άμέσως όλος ο κόσμος σώπασε...

Ρίχνοντας μιά ματιά ο Πρόεδρος, είδε ένα γέρο μαύρο με κίτρινα βαμβακερά ρούχα που κρατούσε από το χέρι μιά ξανθή παιδούλα. Τὰ χρυσὰ μαλλιά του χαριτωμένου αυτού παιδιού σκόρπιζαν γύρω τους φῶς και τὰ γαλάζια μάτια του κύτταζαν τον Πρόεδρο με μιά σιωπηλή ικεσία.

— Γιατί αυτός ο θόρυβος; ρώτησε ο τελευταίος.

Άμέσως ο γέρος Νέγρος έπεσε γονατιστός και μιλώντας παρεφθαρμένα άγγλικά είπε:

— Κύριε Πρόεδρε, θάδισα μέρες και νύχτες κ' ήρθα εδώ για να σάς ζητήσω χάρι για τον πατέρα αυτού του παιδιού. Βλέπετε πόσο όμορφη είναι η Βιργινία. Θα εύλογη όσο ζή το όνομά σας.

Ο Λίνκολν κατάλαβε άμέσως ότι έπρόκειτο για την υπόθεσι Κάρυ—Μόρισσον κι' ότι αυτός που του μιλούσε ήταν ο μπάρμπα Μπλλυ.

— Όχι, είπε αυστηρά, η στρατιωτική δικαιοσύνη θα κάνει το έργο της.

Ο μαύρος χαμήλωσε το κεφάλι του...

Τότε η μικρή Βιργινία προχώρησε κι' έπιασε τον Πρόεδρο από το χέρι.

Ξαφνιασμένος εκείνος την άφησε να τον οδηγήσει στην πολυθρόνα του. Κάθησε σ' αυτή, άνίκανος να διώξη το χαριτωμένο αυτό παιδάκι.

Η Βιργινία μάλιστα σκαρφάλωσε στα γόνατά του κι' άρχισε να του λέη χίλια-δυο συγκινητικά πράγματα που άφορούσαν το μπαμπά της, τη μαμά της και την ευτυχισμένη ζωή που έκαναν άλλοτε στο έξοχικό τους σπίτι.

Ο Λίνκολν την άκουγε... Και με την φαντασία του έβλεπε την ευτυχισμένη και γαλήνια ζωή αυτής της οικογενείας, που ο πόλεμος την είχε άφανισει.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Πόσο κακός είναι ο πόλεμος!

Έξαφνα, σηκώθηκε μ' ένα πήδημα, τόσο γρήγορο, ώστε η μικρούλα Βιργινία τρόμαξε.

Φώναξε το νεαρό αξιωματικό κι' έγραψε δυο λέξεις:

— Πηγαίνετε, τον διέταξε, στο στρατηγό Γκράντ αυτή τη διαταγή της χάριτος για το λοχαγό Κάρυ και τον συνταγματάρχη Μόρισσον.

Η Βιργινία σκαρφάλωσε στα γόνατα του Λίνκολν

σκληρότητα...

YVES DARTOIS

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Θέλετε να μάθετε ποιοι από τους διασημότερους «άστέρους» έχουν το ρεκόρ στα διαζύγια;

Η Πόλα Νέγκρι και η Τζίν Χάρλοου με τέσσερα διαζύγια ή καθεμιά.

Τελευταία όμως το ρεκόρ αυτό το κατέρριψε μιά νέα βεντέττα, άγνωστη ακόμα στο παγκόσμιο κοινόν, μιά της οποίας το μέλλον προαναγγέλλεται λαμπρότατο, η Βαρβάρα Ντριούς.

Η βεντέττα αυτή, μολονότι είναι ακόμη 22 ετών, έχει παντρευτή ως τώρα πέντε φορές κι' έχει χωρίσει άλλες τσέες...

Τώρα πρόκειται να παντρευτή για έκτη φορά. Φαντασθήτε πόσους γάμους θα έχη κάνει, όταν γίνη τριάντα ετών.

Κάνοντας κατάπιν το θυμωμένο, σταμάτησε τις ευχαριστίες του μαύρου μπάρμπα Μπλλυ. Μά δεν μπόρεσε να έμποδίση και τη μικρούλα Βιργινία να του φιλήση το χέρι. Η γέριχη καρδιά του είχε αναστατωθῆ από τη συγκίνηση.

— Είσαι ένα καλό κοριτσάκι, της είπε, φιλώντας τις ξανθές της μπούκλες.

Κι' έπειτα, φωνάζοντας το γραμματέα του, τον διέταξε:

— Δεν θ' αφήσης άλλη φορά να μπουν' έδω μέσα παιδιά. Ο πόλεμος άπαιτεί να εργαζώμαι με